
tilki
Kitap

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Tuba Aslantaş
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

1. Basım, İstanbul, Ekim 2026
ISBN: 978-625-360-011-2
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

İNSAN ANCAK ANLADIĞINI DUYAR

Ahmet Çakıroğlu

Herkes Başkasının Putuna İbrahim

"Herkes başkasının putuna İbrahim." Bu veciz ifade, insanlığın ortak bir sorununa, yani putperestliğe işaret eder.

Ancak bu putlar sadece taştan, ağaçtan veya altından yontulmuş heykeller değildir.

Modern dünyada putlar, ideolojiler, materyalist hedefler, şöhret, mevki, ırkçılık, hatta kendi akıl ve heveslerimiz olabilir.

Bu putlar, insanı hakikatten uzaklaştıran, vicdanını körleştiren ve toplumsal barışı dinamitleyen unsurlardır.

Bu cümle bizi tek ve biricik olan Allah'a yönelmeye, O'na teslim olmaya ve O'nun dışındaki her türlü sahte ilahı reddetmeye davet eder.

İbrahim (a.s.), Rabbine olan imanının gücüyle babasının ve kavminin taptığı putları kırmış, böylece tevhidin en büyük savunucularından biri olmuştur.

Bizler de günümüzün putlarını tanımalı ve *İbrahimî* bir duruşla onlara karşı gelmeliyiz.

İslami Kardeşlik ve Putların Yıkımı

İslami kardeşlik, tevhid inancının doğal bir sonucudur.

Zira bütün insanlar, tek bir Allah'ın yaratıkları ve kullarıdır.

Bu anlayış; ırk, dil, renk, coğrafya ve sosyal statü gibi farklılıkları ortadan kaldırarak müminleri birbirine bağlayan sağlam bir köprü kurar.

Ancak bu köprüyü inşa edebilmek için öncelikle *İbrahimi* bir yaklaşımla putları yıkmak gerekir.

1. Irkçılık Putu:

Modern çağın en büyük putlarından biri, ırkçılıktır.

Bu put, insanları suni sınırlar içine hapseder, bir milleti diğerine üstün kılar ve çatışmalara zemin hazırlar.

Oysa İslam, ***"Arabın Aceme, Acemin Araba üstünlüğü yoktur; üstünlük ancak takvadadır"*** (İbn Hanbel V, 411) ilkesiyle bu putu paramparça etmiştir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) Veda Hutbesi'nde bu gerçeği en veciz şekilde dile getirmiştir.

İslami kardeşlik; ırkçılık putunun köklerini kazımayı, her insanı Allah'ın bir kulu olarak görmeyi ve hakka dayalı bir adalet anlayışını benimsemeyi gerektirir.

Birbirimize *"İbrahim"* olabilmek için bu putu kırmak zorundayız.

2. Materyalizm ve Tüketim Putu:

Günümüz dünyasında insanlar, mal ve mülk edinme hırsıyla nefes alıp vermektedir.

Reklamlar, medya ve toplumsal baskı, sürekli olarak daha fazlasına sahip olmamız gerektiği yanılgısını pompalar.

Bu durum, insanları bencil, açgözlü ve duyarsız hâle getiren bir materyalizm ve tüketim putu yaratmıştır.

Oysa İslam, ***"Dünya ahiretin tarlasıdır"*** (Buhârî, Rikâk, 3) diyerek, dünya nimetlerinin birer araç olduğunu ve asıl hedefin ahiret mutluluğu olduğunu vurgular.

İslami kardeşlik, malı ve mülkü paylaşmayı, zekât ve sadaka yoluyla toplumsal adaleti sağlamayı, israftan kaçınmayı ve kanaatkâr bir yaşam sürmeyi teşvik eder.

Materyalizm putunu yıkmadan, gerçek bir kardeşlik tesis etmek mümkün değildir.

3. Benlik ve Kibir Putu:

En sinsi ve tehlikeli putlardan biri de benlik ve kibir putudur.

Bu put, insanı kendi nefsine tapmaya, kendini diğerlerinden üstün görmeye ve başkalarının görüşlerini küçümsemeye iter.

Oysa İslam, tevazuyu, alçak gönüllülüğü ve diğer müminlere karşı şefkatli olmayı emreder. Kur'an-ı Kerim'de Lokman (a.s.)'ın oğluna öğütleri arasında, ***"Yeryüzünde böbürlenerek yürüme. Çünkü Allah, büyüklük taslayan, övünen kimseleri sevmez."*** (Lokman Sûresi,18) buyrulmaktadır.

İslami kardeşlik, bu benlik putunu kırmayı, başkalarına karşı tevazu göstermeyi, hatalarımızı kabul etmeyi ve ortak akılla hareket etmeyi gerektirir.

Herkesin *"İbrahim"* olup kendi benlik putunu yıkması, kardeşlik bağlarını güçlendirecektir.

4. Mezhepçilik ve Fırkacılık Putu:

İslam ümmetinin içinde tarih boyunca ortaya çıkan mezhep ve fırka farklılıkları, zaman zaman birer put hâline dönüşebilmiştir.

Kendi mezhebini mutlak doğru kabul edip diğerlerini ötekileştirmek, Kur'an'ın ve Sünnet'in ruhuna aykırıdır.

Oysa Allah (c.c.) Kur'an'da, ***"Hep birlikte Allah'ın ipine sımsıkı sarılın; parçalanmayın"*** (Âl-i İmrân Sûresi, 103) buyurmuştur.

İslami kardeşlik, mezhep farklılıklarını birer zenginlik olarak görüp ortak paydalarda buluşmayı, birbirine karşı hoşgörülü olmayı ve ümmetin birliğini muhafaza etmeyi gerektirir.

Mezhepçilik putunu yıkan bir anlayışla kardeşlik köprüleri daha sağlam kurulacaktır.

5. Gelenekçilik ve Taassup Putu:

Bazı durumlarda atalardan devralınan gelenekler, sorgulanmadan ve Kur'an ile Sünnet süzgecinden geçirilmeden birer put hâline gelebilir.

Taassup; insanı yeniliklere kapalı hâle getirir, düşünceyi köreltir ve dinin özünden uzaklaştırır.

Oysa İslam, akıl ve ilim dinidir.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.), ***"İlim öğrenmek her Müslüman'a farzdır"*** (İbn Mace, Mukaddime, 17) buyurmuştur.

İslami kardeşlik; gelenekleri Kur'an ve Sünnet ışığında değerlendirmeyi, akıl ve hikmetle hareket etmeyi, her türlü taassuptan uzak durmayı ve istişareye açık olmayı gerektirir.

Gelenekçilik putunu yıkmak, İslami kardeşliğin önünü açacaktır.

İbrahimî Bir Diriliş: Putları Kırmanın Vakti

"Herkes başkasının putuna İbrahim" sözü, bize sürekli bir uyanış ve sorgulama hâlini işaret eder.

Kendi iç dünyamızda ve toplumsal yaşantımızda hangi putlara taptığımızı düşünmeli, onları tanımalı ve *İbrahimî* bir kararlılıkla kırmalıyız.

Bu putlar yıkıldıkça kalplerimiz Allah'ın birliğine daha da yönelecek, nefislerimiz arınacak ve gerçek İslami kardeşliğin ruhu canlanacaktır.

İslam kardeşliği, sadece camilerde yan yana durmakla veya bayramlarda birbirini tebrik etmekle sınırlı değildir.

Gerçek kardeşlik; birbirimizin dertleriyle dertlenmek, sevinçlerine ortak olmak, haksızlığa karşı birlikte durmak, yetimi kollamak, yoksulu doyurmak ve tüm insanlığa merhametle yaklaşmaktır.

Bu kardeşliği inşa edebilmek için her birimizin kendi *İbrahimî* yolculuğuna çıkması, kendi putlarını tanıması ve onları bir daha geri gelmemek üzere devirmesi gerekir.

Bu mücadele kolay olmayacaktır. Çünkü putlar, genellikle süslü ve çekici görünürler.

Ancak unutulmamalıdır ki, İbrahim (a.s.)'ın ateşe atılma pahasına putları kırması, onun Allah'a olan imanının ve teslimiyetinin bir göstergesiydi.

Bizler de aynı iman ve teslimiyetle hareket ederek çağımızın putlarını yıkabilir ve Kur'an'ın öngördüğü gerçek İslami kardeşliği tesis edebiliriz.

Bugün İslam coğrafyasında ve dünya genelinde yaşanan çatışmaların, ayrılıkların ve zulümlerin temelinde yatan en büyük sebeplerden biri, bu putların varlığıdır.

Eğer her birimiz kendi içimizdeki ve çevremizdeki putlara karşı *İbrahimî* bir duruş sergileyebilirsek, o zaman gerçek anlamda bir kardeşlik köprüsü kurabilir, dünyaya adalet ve barış getirebiliriz.

İşte bu, *"Herkes başkasının putuna İbrahim"* cümlesinin bize yüklediği misyon ve İslami kardeşliğin hedeflediği o yüce vizyondur.

Bu vizyonu gerçekleştirmek için sürekli bir nefis muhasebesi, ilim, hikmet ve kararlılıkla hareket etmek zorundayız.

Unutmayalım ki, putları kırmadan gerçek hürriyet ve kardeşlik asla elde edilemez.

İtirazın İtibarı: İslam'ın Eleştiri, Saygı ve Adalet Dengesi

"İtirazın itibarı" ifadesi, bir fikre, karara veya uygulamaya karşı çıkmanın, yani itiraz etmenin değeri, meşruiyeti ve saygınlığı anlamına gelir.

Bu kavram, sadece hukuki bir prosedürü değil, aynı zamanda kişinin onurunu, hakkını arama cesaretini ve toplumsal adaleti tesis etme görevini de kapsayan geniş bir ahlaki ve hukuki çerçeveyi ifade eder.

İslam, itiraz hakkını belli sınırlar ve ahlaki sorumluluklar içinde meşru kılarak, zulme karşı durmayı ve hakkı ayakta tutmayı temel bir görev sayar.

1. Hakkı Söyleme Cesareti ve "Emr-i Bi'l-Ma'ruf"

İslam'da itirazın itibarının temeli, ***"Emr-i bi'l-ma'ruf ve nehy-i ani'l-münker"*** (Âl-i İmrân Sûresi, 104) (iyiliği emretme ve kötülükten sakındırma) ilkesine dayanır.

Bu ilke, her Müslüman'ın, toplumda gördüğü yanlış bir uygulamaya veya adaletsizliğe karşı sessiz kalmama sorumluluğunu yükler.

Resulullah (s.a.a.), en büyük cihadın zalim bir yöneticinin karşısında hakkı söylemek olduğunu belirtmiştir.

Bu, itirazın sadece bir hak değil, aynı zamanda en üstün ahlaki cesaret göstergesi olduğunu ortaya koyar.

Bu itirazın itibarı, itirazın kendisinden değil, niyetinden ve içeriğinden gelir.

Bir itirazın itibarlı sayılması için, kişisel çıkar veya haset gibi duygularla değil, hakkı, adaleti ve kamu yararını gözeterek yapılmış olması gerekir.

2. Usul ve Saygınlık: İtirazın Şekli

İslam, itirazın içeriği kadar, ifade ediliş şekline (usulüne) de büyük önem verir.

İtirazın saygınlığı, sadece haklı olmakla elde edilmez; aynı zamanda nezaket, yapıcı eleştiri ve karşısındakinin onurunu koruma yoluyla da kazanılır.

Kaba Olmaktan Kaçınma:

İtiraz, hakaret, aşağılama veya fitne çıkarmaya yönelik bir araç olmamalıdır. Kur'an-ı Kerim'de, muhatapla bile en güzel şekilde tartışılması (tartışmanın en güzel usulüyle yapılması) emredilir.

Kaba ve yıkıcı bir itiraz, haklı olsa bile kendi itibarını zedeler.

Onuru Koruma (İffet):

İtiraz esnasında kişinin saygınlığına ve özel hayatına saldırmak İslam ahlakına aykırıdır.

İtiraz, yanlışa veya uygulamaya yönelik olmalı, kişinin şahsını hedef almamalıdır.

3. İtirazın Sınırları: Kader ve Temel İnançlar

İslami bakış açısıyla her türlü itirazın meşru bir zemini yoktur.

İtirazın itibarı, ilahî hükümlere veya temel inanç esaslarına yönelik olduğu zaman ortadan kalkar ve yerini teslimiyete bırakır.

Kadere İtiraz:

Allah'ın takdirine veya taksimine yönelik haset dolu bir itiraz (Neden o değil de ben?), kulun Rabbine karşı olan edep sınırlarını aşar.

Bu tür bir "itiraz", teslimiyet (İslam) ruhuna aykırı olduğu için itibarsızdır.

Mümin, Allah'ın lütfunu kimde görürse görsün, buna hasetle değil, gıpta ile bakmalı ve hayır dilemelidir.

Hükümlere İtiraz:

Kur'an ve Sünnet ile sabitlenmiş, üzerinde ümmetin ittifak ettiği temel inanç ve ibadet hükümlerine itiraz, kişinin imanıyla doğrudan ilgili bir meseledir.

Bu tür bir itiraz, meşru muhalefet hakkının değil, dini ret veya tartışmanın sınırlarına girer.

4. İtirazın İtibarı ve Toplumsal Faydası

Sağlıklı bir itiraz kültürü, İslam toplumunun diriliğini ve gelişimini sağlar.

İtirazın itibarı, şu toplumsal faydaları beraberinde getirir:

1. Haksızlığın Önlenmesi:

İtiraz mekanizması, yöneticilerin ve yetkililerin yanlış yapmasını engeller (muhasebe).

Bir itirazın saygın kabul edilmesi, haksızlığa uğrayan kişinin yalnız olmadığını hissettirir.

2. İstişare ve Doğru Karar:

Özellikle yönetim (siyaset) ve fıkıh (hukuk) alanlarında ihtilaf (farklı görüşler) ve muhalefet, doğru karara ulaşmanın bir yoludur.

İstişare geleneğinde, farklı veya karşıt görüşler (itirazlar) dikkate alınarak daha kapsamlı ve adil kararlar verilir.

Fikirlerin çarpışması, hikmetin ortaya çıkmasına vesile olur.

3. Kibir ve Diktatörlüğün Engellenmesi:

İtirazın meşruiyeti, yönetici veya otorite sahibi kişilerin kendilerini eleştirilemez görme kibrine kapılmasını engeller.

Kibir (ucub), İslam'da yerilen büyük bir ahlaki hastalıktır. Saygın bir itirazın varlığı, kibre karşı bir kalkandır.

İtiraz Eden Onurlu, Dinleyen Erdemli Olmalı

İtirazın itibarı, özetle, hak odaklı, samimi, yapıcı ve usulüne uygun yapılan her türlü karşı çıkışın İslami ahlak ve hukuk dairesinde korunması, dinlenmesi ve değerlendirilmesidir.

İslam, bir yandan Müslümanları zulme ve yanlışa karşı ses çıkarmaya teşvik ederken, diğer yandan bu sesi saygın bir edep ve usul içinde tutmayı emreder.

Böylece toplumda ne haksızlık karşısında bir teslimiyet ne de edepsiz bir yıkıcılık ortaya çıkar.

İtibarlı bir itiraz, onurlu bir sorumluluk; o itirazı dinlemek ise erdemli bir yöneticilik göstergesidir.

Toplumda huzur ve adalet, ancak itirazın itibar gördüğü bir ortamda tesis edilebilir.

Hareketsiz Bir Ömür: Hüsran mı, Emanet mi?

Değerli bir hayat sürmek, dünyadan göçmeden önce insanlığa faydalı bir iz bırakmak, İslam'ın temel öğretilerinden biridir.

Bu, sadece bireysel bir başarı değil, aynı zamanda manevi bir sorumluluktur.

Yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim ve Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (s.a.v.) hadisleri, bu yolda bize rehberlik eder ve hayatın amacının sadece yaşamak değil, aynı zamanda bir anlam oluşturmak olduğunu gösterir.

Hayatın Anlamı ve Amacı

Kur'an-ı Kerim'de Allah, insanın yaratılış amacını açıkça ifade eder.

Zariyat Suresi'nin 56. ayetinde şöyle buyrulur: ***"Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım."*** (Zâriyât Sûresi, 56) Bu ayet, hayatın temel amacının Allah'a kulluk etmek olduğunu belirtir.

Ancak bu kulluk sadece namaz kılmak, oruç tutmak gibi ibadetlerle sınırlı değildir. Gerçek kulluk, Allah'ın yarattığı tüm canlılara, özellikle de insanlara karşı merhametli, adaletli ve faydalı olmaktır.

Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bir hadisinde, ***"İnsanların en hayırlısı, insanlara en faydalı olanıdır"*** (Buhârî, Mağâzî 35) buyurmuştur.

Bu hadis, İslam'ın temel ahlak prensiplerinden birini ortaya koyar: Bir mümin, kendisi için olduğu kadar, toplum için de faydalı olmalıdır. Başkalarına dokunmadan, onlara bir fayda sağlamadan geçen bir ömür, bu ilke bağlamında eksik kalmış bir ömürdür.

Gerçek Birlik ve Beraberlik

İslam, birliği, dayanışmayı ve yardımlaşmayı her zaman teşvik eder. Allah Teâlâ, Maide Suresi'nin 2. ayetinde şöyle buyurur: ***"İyilik ve takva (Allah'a karşı gelmekten sakınma) üzere yardımlaşın. Ama günah ve düşmanlık üzere yardımlaşmayın."*** (Mâide Sûresi, 2)

Bu ayet, Müslümanların birbirlerine ve tüm insanlığa karşı sorumlu olduklarını, iyilik ve yardımlaşma konularında bir araya gelmeleri gerektiğini vurgular.

Bir hadiste Peygamberimiz (s.a.v.) şöyle buyurur: ***"Müminler birbirlerini sevmede, birbirlerine acımada ve birbirlerini korumada bir vücuda benzerler. Vücudun bir organı rahatsızlanırsa, diğer organlar da uykusuzluk ve ateşle ona ortak olurlar."*** (Buharî, Edeb 27; Müslim, Birr 66)

Bu metafor, toplumun bir bütün olduğunu ve bir bireyin sıkıntısının tüm toplumu etkilediğini gösterir.

Bu yüzden, mazlumlara yardım etmek, zor durumda olanlara destek olmak, sadece bir seçenek değil, aynı zamanda manevi bir zorunluluktur.

Hesap Günü ve Geride Bırakılanlar

Hayata dokunmadan geçen bir ömür, ahiret hayatı için büyük bir risk taşır. Peygamber Efendimiz (s.a.v.) bir hadisinde şöyle buyurur: ***"İnsan öldüğü zaman amel defteri kapanır. Ancak üç şey müstesna: Sadaka-i cariye (devam eden sadaka), faydalanılan ilim ve kendisine dua eden salih bir evlat."*** (Muslim, Kitâbu'l-Vasiyya,1631)

Bu hadis, dünya hayatında geride bırakılan eserlerin, kişinin vefatından sonra bile onun için sevap kazanmaya devam edeceğini açıkça belirtir.

Bu anlamda, sadaka-i cariye, sadece bir mescit inşa etmek veya bir çeşme yapmakla sınırlı değildir.

Bir yetimin eğitimine destek olmak, bir ağaç dikmek, bir hastanın şifası için yardımcı olmak, bir ilim talebesine yol göstermek de sadaka-i cariyedir.

Önemli olan, geride insanlara fayda sağlayan, onların hayatına dokunan bir iz bırakmaktır. Aksi hâlde, bu dünyadan bir eser bırakmadan geçip gitmek, âdeta hiç yaşamamış gibi olmaktır.

Gerçek Zenginlik ve Kalıcı Değer

Günümüzde maddiyatın ön planda olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Ancak İslam, gerçek zenginliğin mal ve mülk biriktirmek değil, kalıcı değerler üretmek olduğunu öğretir.

Allah Teâlâ, Kehf Suresi'nin 46. ayetinde şöyle buyurur: ***"Mal ve evlatlar, dünya hayatının süsüdür. Baki kalacak salih ameller ise Rabbin katında sevap bakımından da daha hayırlıdır, ümit bakımından da daha hayırlıdır."*** (Kehf Sûresi, 46) Bu ayet, geçici dünya hayatına ait süslerden çok, ahiret için hazırlanan kalıcı iyiliklerin daha değerli olduğunu vurgular.

İslam inancına göre bir ömür, sadece yaşanmış değil, aynı zamanda bir anlam oluşturmuş bir ömür olmalıdır.

Hayata dokunmadan, başkalarına faydalı olmadan, mazlumlara el uzatmadan geçen bir ömür, Kur'an ve Sünnet ışığında heba edilmiş, korkulacak bir hâldir.

Bize emanet edilen bu hayatı, kalıcı iyilikler ve salih amellerle doldurarak hem bu dünyada hem de ahirette huzura ve kurtuluşa ulaşabiliriz.

Aldatmacanın Perdesi: Dünya Sevgisi ve Şeytanın Desiseleri

İnsan, fıtratı itibarıyla zaaflarla yoğrulmuş bir varlıktır.

Hayat yolculuğunda önüne serilen her nimet, aynı zamanda bir imtihan vesilesidir.

Bu imtihanların en çetinlerinden biri ise şüphesiz ki, mal ve dünya sevgisi perdesi altında gizlenen, nefsin ve şeytanın sinsi tuzaklarıdır.

Şeytanın Desisesi: Düşüncesizliğin Bedeli

Sorulması gereken ilk soru şudur: Şeytanın birinin ayağını kaydırması, bir müminin hataya düşmesi bu kadar kolay mıdır? Neden hemen düşülür şeytanın desisesine? Hiç düşünülmez mi, anlamaya çalışılmaz mı, algılamak için gayret edilmez mi?

Cevap Kur'an'da net bir şekilde verilmiştir:

Şeytan, insan için apaçık bir düşmandır. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

"Şüphesiz şeytan sizin için bir düşmandır. Öyle ise siz de onu düşman edinin. O, kendi taraftarlarını ancak alevli ateşe (cehenneme) yoldaş olmaya çağırır." (Fâtır Sûresi, 6)

Şeytanın desiselerine kolayca düşmenin temelinde, gaflet ve düşüncesizlik yatar.

İnsan, nefsine hoş gelen dünyalık bir menfaati elde etme hırsıyla gözünü kararttığı an, düşmanının kendisine yaklaştığını fark edemez.

Oysa Resulullah (s.a.a.) Efendimiz, bizi bu tehlikeye karşı uyarmıştır:

"Şeytan, kanın dolaştığı gibi insanın içinde dolaşır." (Buhârî, Bed'ü'l-Halk, 11; Müslim, Selâm, 23)

Bu hadis, şeytanın vesveselerinin ne denli içimize işlediğini, sürekli bir tetikte olmayı gerektirdiğini gösterir.

Düşünmemek, sorgulamamak, aceleyle karar vermek, şeytanın en büyük silahıdır.

Nefsini terbiye etmeyen ve her an Allah'ı anmaktan (zikirden) uzak duran kimseyi şeytan istila eder.

Nitekim Allah Teâlâ, şeytanın müminler üzerindeki nüfuzunun sınırını çizer:

"Şüphesiz şeytanın, iman edenler ve Rablerine güvenenler üzerinde bir hâkimiyeti yoktur." (Nahl Sûresi, 99)

Hâl böyleyken, şeytanın oyuncağı olmak, iman zırhını gevşetmenin, yani düşünme ve algılama gayretini terk etmenin sonucudur.

Mal ile İmtihan: Kişiliğin Aynası

İnsanın sürekli mal ve dünyalık ile imtihan yaşamasının sebebi, bu geçici varlıkların fıtratımızdaki zafiyetleri ortaya çıkarma gücüdür.

Dünya hayatı, bir menfaat ve aldanma yurdudur. Allah Teâlâ, bu gerçeği sık sık hatırlatır:

"Mallarınız ve çocuklarınız sizin için ancak bir imtihandır. Büyük mükâfat ise Allah katındadır." (Teğâbûn Sûresi, 15)

Mal ve mülk, hayırlı işlerde kullanıldığında bir nimet, kalpte esas gaye hâline geldiğinde ise bir fitne, yani bir imtihan ve musibet olur.

İnsan, zenginleşmeye başladığında veya gücü arttığında, asıl kimliği su yüzüne çıkar.

Para, Suçu Açığa Çıkarır:

Mal hırsı, helal-haram ayrımı yapmamaya, haksız kazanca, kul hakkına tecavüze yol açar.

Bakara Sûresi 188. ayette, ***"Birbirinizin mallarını haksızlıkla yemeyin ve bile bile günahla insanların mallarından bir bölümünü yemeniz için onları hâkimlere aktarmayın."*** (Bakara Sûresi, 188) buyrularak bu suça karşı uyarılmıştır.

Para, Karakteri Ortaya Koyar:

Mal sevgisi, cimriliğe, başkalarını suçlamaya, ötekileştirmeye ve fitne yaymaya sevk edebilir.

Çünkü zenginliğin getirdiği kibir ve makam hırsı, insanları hakir görme, kendinden olmayanı dışlama gibi kötü davranışları tetikler.

Resulullah (s.a.a.) Efendimiz bu tehlikeyi şu veciz sözüyle özetlemiştir**: *"Her ümmetin bir fitnesi (imtihanı) vardır. Benim ümmetimin fitnesi ise maldır."*** (Tirmizî, Zühd, 26)

Malın fitnesine düşen kişi, malı kendisi için bir araç değil, amaç edinir.

Onun uğruna yalan söyler, gıybet eder, fitne çıkarır ve en nihayetinde dinden taviz verir.

Dünya sevgisi, bütün günahların başı hâline gelir.

Nefis Muhasebesi: Kurtuluş Yolu

Bu gerçekler karşısında derin bir nefis muhasebesi yapılmalıdır.

Ben kimin oyuncağıyım?

Şeytanın vesveselerine kulak verip, haksız kazanca, iftiraya, dedikoduya meylettiğimde, şeytanın bir piyonu hâline geldiğimi idrak edebiliyor muyum?

Mal benim için ne ifade ediyor?

Malımı sadece bir geçim vasıtası ve ahiret azığı olarak mı görüyorum, yoksa onu kalbimin en derin köşesine oturtup, onun uğruna ahlakımdan taviz mi veriyorum?

Eğer bu sorulara dürüstçe cevap verebilirsek, içinde bulunduğumuz durumun ne denli kötü olduğunu "Eyvah! Ne kadar kötü bir hâldeyim!" diyerek idrak ederiz.

Kurtuluş, ancak takva (Allah korkusu) ve basiret (gerçeği anlama yeteneği) ile mümkündür.

Allah Teâlâ, takva sahiplerinin durumunu şöyle açıklar:

"Şüphesiz takva sahipleri var ya, onlara şeytan tarafından bir vesvese dokunduğunda (Allah'ın emir ve yasaklarını) hatırlayıp hemen gerçeği görürler." (A'râf Sûresi, 201)

Bu ayet, mükemmel bir reçete sunar:

Şeytanın dürtmesi anında zikir (Allah'ı anma) ile hemen gerçeği görmek, yani uyanık olmak.

Para veya dünyalık uğruna bir kötülüğe meyledecekken, hemen bir duruş sergileyip, Allah'ın azabını ve hesabını hatırlamaktır.

Asla O Hâlde Olmamak

Hiç kimse, kıyamet gününde yüzü kara, eli boş ve vicdanı azapla dolu olarak dirilmek istemez.

Mal hırsının, ötekileştirmenin ve fitnenin getirdiği o karanlık hâl, insanın fıtratındaki güzellikleri boğan bir bataktır.

Gerçek kurtuluş, malı değil mal sahibi olan Allah'ı sevmekte ve O'nun rızasını dünyalık her menfaatin üstünde tutmaktır.

Resulullah (s.a.a.)'ın şu duası, bizim için en güzel örnektir:

"Allah'ım! Bize dünyadan, bizi Sana ulaştıracak kadar (rızık) ver, ahiretten de bizi cennete ulaştıracak kadar (nasip) et." (İbn-i Mâce, Zühd, 15; Buhârî, Daavât 55; Müslim, Zikir 26)

Uyanık ol!

Düşmanını tanı!

Malın fitnesine kapılma! Unutma ki dünya geçicidir.

Asıl kazanç, ebedi âlemde Allah'ın rızasına ve cennetine nail olmaktır.

Nefsinin ve şeytanın sesi yerine, Kur'an'ın ve Sünnet'in sesine kulak ver ki, o kötü hâlden kendini kurtarabilesin.

Asla ve asla o hâlde olma arzusu, seni salih amellere ve derin bir tefekküre sevk etmelidir.

Yeis Bulutlarından Rahmet Yağmurlarına: Zorluk ve Umut

Kuşkusuz her zorluk, içinde bir kolaylığı ve her karanlık, sonrasında doğacak aydınlığın müjdesini taşır.

Tıpkı tabiatın döngüsü gibi, hayatın çileli anları da en bereketli neticelerin habercisi olabilir.

İslam'ın derin hikmeti, sıkıntı ve meşakkati sadece birer imtihan olarak değil, aynı zamanda manevi terakkinin, yani yücelmenin bir aracı olarak görür.

Gaye-i Hayat ve İmtihan Sırrı

İnsan, bu dünyaya bir mektebe gelir gibi gönderilmiştir.

Varoluşumuzun gayesi, Allah'ı tanımak ve O'na kulluk etmektir.

Kutsal kitabımız Kur'an-ı Kerim'de, Rabbimiz'in bizi ***"hayırlı işler yapmada hanginizin daha iyi olduğunu denemek için"*** (Mülk Sûresi, 2) yarattığı bildirilir.

Bu deneme, sadece bolluk ve rahatlık anlarında değil, bilakis zorlukların en şiddetlisi ile sınandığımız anlarda kemale erer.

Çünkü kolaylık anları şükür ile karşılanır, ancak fırtınalı zamanlar sabır, metanet ve tevekkül gibi üstün ahlaki erdemleri açığa çıkarır.

En Kara Bulutların Hikmeti

Sıkıntılar, birer kara bulut gibidir.

Rengi koyu, görünümü ürkütücü olabilir. Ancak, Allah'ın rahmeti ve kudretiyle o kara bulutlar, hayat veren, kurak toprağı yeşerten "en güzel yağmurlara" dönüşür.

1. Günahların Temizleyicisi Olur:

Hadis-i şeriflerde buyrulduğu üzere, müminin karşılaştığı her musibet, diken batması bile olsa, günahlarına kefaret olur.

Tıpkı yağmurun kiri temizlemesi gibi, zorluklar da kalbi manevi lekelerden arındırır, ruhu saflaştırır.

2. Kulluğun Derinleşmesine Vesile Olur:

İnsan, rahatlıkta çoğu zaman nefsine meyleder, gaflete düşer.

Ancak dar anlarda, elinden gücü ve çaresi çekildiğinde, yüzünü tam manasıyla Rabbine döner.

Samimi bir yakarışla ***"Yalnız sana kulluk eder ve yalnız senden yardım dileriz"*** (Fatiha Sûresi, 5) ayetinin manasına ulaşır.

Bu anlarda kulun acziyetini idrak etmesi, Allah'ın kudretini ve rahmetini derinden hissetmesini sağlar.

İşte bu manevi uyanış, en güzel yağmur, yani en büyük nimettir.

İslam tarihi, zorlukların nasıl berekete dönüştüğüne dair sayısız ibretlik kıssayla doludur:

Hz. Yusuf (a.s.) Kıssası:

Karanlık bir kuyuya atılmak, köle pazarında satılmak ve yıllarca zindanda kalmak…

Hz. Yusuf, hayatının en kara bulutlarını yaşarken bile umudunu ve dürüstlüğünü kaybetmedi.

Sonuçta, Mısır'a adaletle hükmeden bir vezir olarak çıktı.

Onun zorlukları, sadece kendisi için değil, ailesi ve tüm Mısır halkı için bir kurtuluşa vesile oldu.

Peygamber Efendimiz'in (s.a.a.) Mekke Dönemi:

Efendimiz, en yakınlarının ve kavminin zulmüyle karşılaştı.

Tâif'te taşlandı, Medine'ye hicrete zorlandı.

Bu ağır imtihanlar, görünürde büyük bir sıkıntıydı.

Fakat bu zorluklar, İslam'ın sağlam bir temel üzerinde yükselmesine, Müslümanların imanlarının çelikleşmesine ve nihayetinde Medine'de kurulacak olan cihan devletinin tohumlarının atılmasına vesile oldu.

Hicret, en büyük zorluklardan biri olmasına rağmen, takvimlerin başlangıcı sayılan bir dönüm noktası, bir "fetih" oldu.

Umutsuzluk: Yüce Rahmetten Perdelenme

İslami telakkiye göre, umutsuzluk (yeis) en büyük manevi hastalıklardandır.

Zira umutsuzluk, Allah'ın sınırsız rahmetini ve kudretini görmezden gelmek, O'na olan güveni sarsmak anlamına gelir.

Kur'an-ı Kerim, ***"Allah'ın rahmetinden, kâfirler topluluğundan başkası ümidini kesmez"*** (Yusuf Sûresi, 87) buyurarak, mümini bu büyük günahtan kesinlikle meneder.

Mümin, yaşadığı anın zorluğuna takılmaz, daima geleceğe ve sonsuz kudret sahibinin vaadine odaklanır.

O bilir ki, zorluk ne kadar büyük olursa olsun, Allah'ın gücü ondan katbekat büyüktür.

Yağmurun Kıymetini Bilmek

Hayatın fırtınalı dönemleri, bizi Rabbimize yaklaştırmak, bize sabrı ve şükrü öğretmek için birer lütuftur.

O kara bulutlar olmasa, manevi kuraklığımızı fark edemezdik. Her zorluk anı, bize, Allah'tan gelen ferahlığın (yağmurun) ne kadar kıymetli olduğunu öğretir.

Bu nedenle, başımıza gelen her sıkıntıda, yüzümüzü göğe çevirip, o simsiyah görünen bulutların ardındaki sonsuz Rahmet Hazinesi'nin bize en güzel yağmurları göndereceği inancıyla durmalı; sabır, tevekkül ve gayret ile o yağmurun bereketine nail olmayı beklemeliyiz.

Zira zafer, daima en zorlu anlarda direnenlerindir.

Basiret ve İzzet: Kudüs Kapısı Gazze'den Yükselen Şahitlik

Müslüman ferdin ve ümmetin yol haritası, ne nefsin ürkek fısıltılarıyla belirlenebilir ne de kontrolsüz bir galeyanın peşine takılabilir.

Zira Yüce Dinimiz, bizlere daima itidal ve hikmet üzere olmayı emreder.

Önümüzdeki zorlu manzarada dahi, asıl görevimiz, ne korku ile geriye çekilmek ne de kör öfke ile savrulmak; bilakis derin bir bilinç ile etrafı, olayları ve kendi konumumuzu idrak etmektir.

Bu idrak, bizi Rabbimize karşı sorumluluğumuzun merkezine yerleştirir.

Gazze, bugün sadece bir coğrafya parçası değil, tüm insanlığın ve özelde de İslam ümmetinin vicdanının tartıldığı bir mizan noktasıdır.

Orada yaşananlar, bizlere sadece zulmün boyutlarını değil, aynı zamanda imanın, sebatın ve izzetli duruşun ne anlama geldiğini de göstermektedir.

İmanın Aydınlığında Korkunun Terbiyesi

İslam inancına göre gerçek korku, yalnızca âlemlerin Rabbi olan Allah'a (c.c.) duyulan haşyet ve takvadır.

Diğer bütün korkular, bu mutlak korkunun ışığında sönük kalır ve terbiye edilir.

Ölüm korkusu, rızık endişesi, geleceğe dair kaygılar; hepsi geçicidir ve insanın imtihanının bir parçasıdır.

Gazze'deki müminler, bu gerçeğin canlı timsalidir.

Bombaların gölgesinde dahi secdeye duruşları, yitirdikleri karşısında dahi dillerinden ***"İnna lillahi ve inna ileyhi raciun"*** (Bakara Sûresi, 156) (Şüphesiz biz Allah'tanız ve şüphesiz O'na döneceğiz) ayetini düşürmemeleri, dünyevi korkuları, ahiret bilinciyle nasıl yendiklerinin en veciz örneğidir.

Müslüman'ın görevi, kendisini felce uğratacak, pasifliğe itecek ve zulme rıza göstermesine neden olacak türden her türlü beşerî korkudan arınmaktır.

Çünkü asıl tehlike, canın yitirilmesi değil, imanın zaafa uğramasıdır.

Allah'a tam bir tevekkülle bağlanmak, kalpteki her türlü korkuyu silip süpüren yegâne motivasyon kaynağımızdır.

Hakkı Savunan Öfke ve Hikmetin Dengesi

Zulme karşı duyulan öfke, fıtri ve meşru bir tepkidir.

Ancak kontrolsüz ve hikmetsiz bir öfke, sadece enerji israfına yol açmakla kalmaz, aynı zamanda düşmanın ekmeğine yağ sürer.

İslam ahlakı, öfkeyi boşa harcamayı değil, onu rasyonel ve yapıcı bir enerjiye dönüştürmeyi öğretir.

Zira Kur'an, müminleri ***"öfkelerini yenenler"*** (Âl-i İmrân Sûresi, 134) olarak nitelerken, aynı zamanda adaleti ayakta tutmak için şahitlik yapmalarını emreder.

Gazze'deki hadiseler karşısında hissettiğimiz infial, kör bir şiddete dönüşmek yerine, sağlam bir bilinçlenme hareketine ve sürekli bir amel azmine dönüşmelidir.

Bu, diplomatik çabalara destek olmak, ekonomik boykotu istikrarlı bir hayat tarzı hâline getirmek, toplumsal farkındalığı artırmak, ilmi ve fikri alanda mücadele etmek gibi geniş bir yelpazeyi kapsar.

Öfkenin doğru mecraya akıtılması, hedefsiz ve tükenen bir tepkisellikten, organize ve kalıcı bir güce dönüşmesini sağlar.

Basiretle Etrafa Bakış ve Ümmet Bilinci

Asıl çağrımız, ne geçmişe saplanıp kalmak ne de geleceğin belirsizliğinde kaybolmaktır; aksine bilinçle etrafımıza bakmaktır.

Basiret, yani derin görüş ve feraset, Müslüman'ın en önemli donanımıdır.

Gazze, bize şunu haykırmaktadır: Zulüm, sadece toprağı işgal etmez, zihinleri ve vicdanları da işgal eder.

Bizi kuşatan küresel hegemonyanın sadece siyasi veya askerî bir tehdit olmadığını, aynı zamanda kültürel, ekonomik ve ahlaki bir kuşatma olduğunu fark etmeliyiz.

Bu bilinç, bize Gazze'nin mücadelesinin sadece Filistinlilerin değil, topyekûn İslam ümmetinin davası olduğunu öğretir.

Mescid-i Aksa'nın mübarek çevresi olan bu topraklar, bir "vurgu" noktasıdır; ümmetin ayrılmaz bir parçasıdır.

Kurtuluş, sadece oradaki kardeşlerimizin direnişiyle değil, aynı zamanda dünyanın dört bir yanındaki Müslümanların kendilerine gelmesi, tevhid ekseninde kenetlenmesi ve üzerlerindeki gaflet perdesini yırtmasıyla mümkündür.

Gazze'deki aziz şehitlerin kanı ve hayatta kalanların tükenmez sabrı, bize harekete geçmek için en büyük motivasyonu sunmaktadır.

Onların izzetli duruşu, bize dünyaya sadece bir gölgelik gibi bakmayı, ebedi hayatı hedeflemeyi ve hakikati haykırmaktan çekinmemeyi öğütlemektedir.

Gazze bir felaket değil, bir uyanış çağrısıdır. Bizler, ne çaresizliğin korkusuna kapılacağız ne de faydasız öfkenin girdabına düşeceğiz.

Bilakis, Kur'an'ın ve Sünnet'in rehberliğinde, vakur bir bilinç ve sarsılmaz bir azim ile etrafımıza bakacak, sorumluluklarımızı idrak edecek ve bu büyük imtihanı, iman ve izzetimizle bir diriliş vesilesine çevireceğiz.

Zira Allah azze ve celle, yardımı hak edenlerin yanındadır ve O'nun yardımı, ancak O'nun istediği bilinç ve eylem bütünlüğüyle hareket edenlere nasip olacaktır.

Kalbin Feryadı: Gazze Aynasında İman ve Mücadele

Ey vicdan sahibi okur!

Elinizdeki bu satırlar, modern insanın en ağır imtihanlarından birinin, yani Gazze'nin acısının bir Müslüman ruhunda oluşturduğu sarsıntıyı yansıtmaktadır.

"Aklım, mantığım, tüm hücrelerim 'Dur' diyor; ama şuramda bir et parçası var, sadece seninle varlığını anladığım, o ise 'Sakın durma, mücadeleye devam et' diyor."

Bu sözler, sadece bir kişinin hisleri değil; bir yanda dünyanın rasyonel, konfor arayışındaki ve tükenmiş bilinci; diğer yanda ise fıtrata yerleştirilmiş, ilahî emre bağlı, imanla beslenen kalbin sesidir.

İslam, kalbi sadece bir et parçası değil, aynı zamanda idrakin, imanın ve hikmetin merkezi olarak tanımlar.

Peygamber Efendimiz (s.a.a.) buyurmuştur ki:

"Vücutta bir et parçası vardır; o iyi olursa bütün vücut iyi olur, o bozuk olursa bütün vücut bozuk olur. İşte o, kalptir." (Buhârî, Îmân, 39)

Gazze hadisesi karşısında çarpan ve "Durma!" diyen bu kalp, sahibine fıtratın en yüksek çağrısını hatırlatır:

Zulme karşı durmak, mazlumun yanında olmak, Allah adına mücadele etmek.

1. Gazze'nin Mahzunluğu ve Mücadelenin Gerekliliği

Mazlum direnişçilerin çığlığı, saf merhametin en samimi ifadesidir.

Bu, mazlum çocukların, mahpus kadınların acısını yüreğinde hissetmenin getirdiği derin bir kederdir.

Ancak İslam, mümini pasif kederden aktif eyleme dönüştürür.

Tarih boyunca zalimler, müminleri inançlarından döndürmek için yakıp yıkmıştır.

Kur'an'da bahsedilen *Ashab-ı Uhdud* (Bürûc Sûresi) kıssası, zalimin ateşi karşısında dahi imandan dönmeyen, sadece Allah'a teslim olanların hikâyesidir.

Gazzeli mazlumların mahzunluğu da Uhdud'un iman ehlinin mahzunluğu gibi, bir zayıflık değil, ilahî rızaya adanmış, en büyük sebatın ve gücün kaynağıdır.

Onların gözyaşı ve yıkıntıları, tüm ümmete "Bu mahzunluk senin için ama Allah adına mücadele etmeni gerektiriyor" mesajını haykırmaktadır.

İslam'da mücadele (Cihad), bir coğrafya veya toprağın kutsallığından öte, İslam'ın ve insan onurunun yüceltilmesi gayesidir.

Bu, imkânların azlığına bakıp yeise düşen akla karşı, Allah'ın kudretine dayanan kalbin zaferidir.

2. Hayat Çizelgesi: Mücadeleye Adanmış Bir Ömür

Mücadele, sadece cephede verilen bir savaş değildir; hayatın her anına sinmiş bir duruş, bir hayat çizelgesidir.

Gazze'nin bize öğrettiği bu çizgiyi, somut adımlar ve İslami vecizelerle örmeliyiz.

3. Durmak Yok: Zafer ve Tevekkül

Aklın yorgunluğuna teslim olmak, imana ihanettir.

Kalbin "durma" sesi, ilahî bir emrin yansımasıdır.

Çünkü biz, sonuca değil, sürece ve niyete odaklanmakla mükellefiz.

Şehit lider Ahmed Yasin'in tekerlekli sandalyesinde dahi direnişi örgütlemesi, bize imkânların değil, imanın belirleyici olduğunu öğretir.

O, bedenen zayıf ama ruhen dağlar kadar güçlüydü.

Gazze'nin çocukları, babaları, anneleri de bu ruhu temsil ediyor.

"Ey Gazze keşke başka bir evrende karşılaşsaydık" diye bir dileğimiz var ve bu dilek İslam'ın ahiret inancıyla teselli bulur.

Zira şehitler, mahzunluklarının karşılığını, ebedi bir cennetle almaktadırlar.

Onların mazlumiyetleri bu dünyadadır, ancak mükâfatları ve onurları ebedidir.

Yolumuz Cihad, Menzilimiz Rıza

Ey okur, Gazze bir sınavdır. Kalbinizin "Durma!" diyen feryadı, sizi bu sınavda muzaffer kılacak en sağlam rehberdir.

Akıl yorulur, beden yıpranır; fakat Allah yolundaki mücadele azmi, tükenmez bir enerji kaynağıdır.

Bugünden itibaren, hayat çizelgenizdeki her ilmeği, Gazze'nin özgürlüğüne ve Allah'ın rızasına adayın.

Unutmayın***: "Zalim ısrarla zulme devam ediyorsa bil ki sonu yakındır. Mazlum ısrarla direniyorsa bil ki zafer yakındır."*** (Hz. Ali (r.a.))

Durmak yok! Zira zafer, inananlarındır ve Allah'ın vaadi haktır.

Kalbin Sağırlığı: Yankı Bulmayan Cümlelerin Sırrı ve İdrakin Kaybı

İnsan, kâinatın en nazik ve sırlarla dolu yapısıdır.

Yaratılışın bu ince sanat eserinde, maddi varlığımızın ötesinde, manevi bir öz, yani ruh ve onun merkezi olan kalp gizlidir.

Bize lütfedilen bu yapı, sadece nefes alıp veren bir et parçasından ibaret değildir; o, Hakk'ın tecelligâhı, idrakin kaynağı ve ilahî çağrıya cevap verecek yegâne mahrem mekândır.

Nice sesler duyulur dünyada; kulak zarlarımızı titreten fısıltılar, gürültüler, vaatler ve tehditler.

Fiziksel kulaklar bu frekansları yakalar, fakat asıl işitme, bu seslerin ardındaki manayı kavrayan kalbe aittir.

Zira Kur'an-ı Kerim'de buyrulduğu üzere: ***"Gerçek şu ki, gözler kör olmaz; lakin göğüsler içindeki kalpler kör olur."*** (Hac Sûresi, 46)

Bu ayet, bize şunu fısıldar:

Hakikati görmekten aciz kalan, ne gözün perdelenmesi ne de kulağın sağırlaşmasıdır; asıl körlük, kalbin basiretini yitirmesidir.

İdrakin Merkezi: Akıl ve Kalbin Uyumu

İslami bakış açısına göre, insan iki temel kuvvetin mücadelesi ve iş birliği alanıdır: Akıl ve Kalp. Akıl, muhakeme eder, ölçer, tartar ve dünyevi bilgiyi sentezler.

Kalp ise, imanın, irfanın, muhabbetin ve vicdanın merkezidir.

Akıl, dış dünyayı, Kalp ise iç dünyayı ve gayb âlemini idrak etme potansiyeline sahiptir.

Ne zaman ki akıl, kalbin rehberliğinden uzaklaşır, sadece menfaat ve nefsani arzuların hizmetkârı olursa, işte o zaman idrakin berraklığı kaybolur.

Kalp, günahların pası ve gafletin sisi ile örtülmeye başladığında, Hakk'tan gelen en saf cümleler dahi yankı bulamaz olur.

Çünkü kalp, tıpkı bir ayna gibidir; paslandıkça yansıttığı suret bozulur, hatta kararıp hiçbir şeyi göstermez hâle gelir.

Bu durum, vicdanın sesini kısmak, fıtratın çağrısına sağır kalmaktır.

Nefis Muhasebesi: Kendine Dönüşün İcadı

Öyleyse, gönlün sağırlığından kurtulmanın ve hakikatin sesine kulak vermenin yolu nedir? Bu, İslam'ın temel direklerinden biri olan nefis muhasebesi ile mümkündür.

İslam Büyükleri ashabın (r.a.) veciz ifadesiyle:

"Hesaba çekilmeden önce kendinizi hesaba çekin; tartılmadan önce amellerinizi tartın."

Bu, sadece bir tembih değil, bir yaşam felsefesidir. Her mümin, her gün, her an kendi nefsine bir yargıç, bir müfettiş olmalıdır.

Kendimize dair sorgulama alanları şunlardır:

1. Amellerin Samimiyeti: Yaptıklarım, Allah rızası için mi, yoksa gösteriş ve nefsi tatmin için mi?

2. Sözlerin Sıhhati: Dilimden çıkan her kelime, doğru ve faydalı mı? Gıybet, yalan ve boş sözlerden arınmış mı?

3. Vaktin Kıymeti: Ömür sermayemin en değerli hazinesi olan zamanı, beni ebedi kurtuluşa götürecek işlere harcıyor muyum? Yoksa gaflet denizinde israf mı ediyorum?

4. Kalbin Hâli: Kalbimde Allah sevgisi ve O'na teslimiyet mi, yoksa dünya malı ve makam hırsı mı daha ağır basıyor?

Bu derin tefekkür ve iç sorgulama, insanın kendisini Eşref-i Mahlûkat konumuna yükselten merdivendir.

Nefsini hesaba çekmeyen, onu başıboş bırakmış demektir.

Başıboş kalan nefis ise, kötülüğü emreden (nefs-i emmare) bir diktatöre dönüşerek, sahibini dünya zindanına ve ahiret azabına sürükler.

İnanca Bağlılığı Çoğaltan Tecrübe: Hayatı Yeniden İdrak

Bir mümin, kalbindeki sağırlığı aştığında, hayatı ve kâinatı bambaşka bir gözle görmeye başlar.

Her olay bir ayet, her hadise bir ibret levhası olur.

Bir Musibet:

Artık bir yıkım değil, Allah'a sığınma ve günahlarından arınma vesilesi olur.

Bir Nimet:

Bir hak ediş değil, şükrü gerektiren bir imtihan ve lütuf olur.

Bir Zorluk:

Acizlik ve yılgınlık kaynağı değil, imanın kuvvetini ölçen bir terazi olur.

İşte o zaman, "duyan kulak" ile "işiten kalp" birleşir.

Kulak, caminin minaresinden yükselen ezanı duyarken; kalp, bu çağrının arkasındaki ebedi hakikati idrak eder.

Beden secdeye eğilirken, ruh da Hakk'a teslimiyetin hazzını yaşar.

Hayat, kısa bir yolculuk ve her nefes, bir veda provasıdır.

Bize düşen, bu yolculuğun sonunda pişmanlık duymamak için, bugün gönlümüzün aynasını temiz tutmaktır.

O yankının sırrı, dünyevi seslerin gürültüsünde kaybolmamakta, kalbin en derininde titreşen ilahî fısıltıya kulak vermekte yatar.

Zira o fısıltı, bizi daima Yaratana, O'nun ebedi rızasına ve huzur dolu bir ahiret yurduna davet etmektedir.

Ey akıl sahibi insan! Kalbini yokla.

İçindeki hangi sesler yankı buluyor? Dünya sevgisinin mi, yoksa marifetullahın mı? Unutma ki, seni kurtaracak olan, işittiğin seslerin çokluğu değil, kalbinle idrak ettiğin hakikatin derinliğidir.

Ölüm gelmeden, o büyük sorgu başlamadan, sen kendi nefsini bugün sorgula!

Vefa Ehline, Feda Kolaydır

Muhabbetin Bedeli: Fedakârlık ve Cemaat Ruhu

İslam, bir inanç sisteminden öte, hayatın her anını kuşatan, ferdi manevi bir terbiye sürecinden geçirerek onu toplumsal bir varoluşa hazırlayan kuşatıcı bir nizamdır.

Bu nizamın temel taşlarından biri, kalpte yeşeren ilahî muhabbetin amele dönüşmüş hâli olan fedakârlıktır.

Öyle bir fedakârlık ki, insanın en değerli saydığı ne varsa, Allah'ın rızasına talip olma yolunda tereddütsüzce verebilmesidir.

Kur'an-ı Kerim, müminlerin canlarını ve mallarını, karşılığında cennet vadedilerek Allah'a sattıklarını (Tevbe Sûresi, 111) bildirir.

Bu ayet, İslam yolundaki hayatın ve mücadelenin mahiyetini özetler: Kişisel arzuların, dünyevi konforun ve hatta can güvenliğinin ilahî davaya feda edilebilmesi.

Bu, kuru bir iddia değil, iman edenlerin hayatlarını anlamlandıran, onları sıradan bir birey olmaktan çıkarıp büyük bir davanın neferi kılan bir adanmışlık sözleşmesidir.

Peygamberler ve onların yolunu takip eden sadıklar, bu fedakârlığın en yüce örneklerini sergilemişlerdir.

İbrahim (a.s.)'ın imtihanı, Yusuf (a.s.)'ın sabrı, son Nebi'nin (s.a.v.) çektiği çileler ve hicret esnasında Müslümanların yurtlarını, mallarını terk edişleri…

Tüm bunlar, Allah'a duyulan derin sevginin ve bağlılığın, ne kadar büyük bedeller gerektirirse gerektirsin, ödenmeye hazır olduğunun göstergesidir.

Sahabe-i Kiram'ın hayatında zirvesine ulaşan bu ruh hâli, özellikle Medineli Müslümanların (Ensar) Mekke'den gelen kardeşlerini (Muhacirler) kendi nefislerine tercih ederek gösterdikleri isar ahlakında (Haşr Sûresi, 9) kristalleşmiştir.

Bu, sadece yardım etmek değil, ihtiyaç duyduğu hâlde başkasını kendine öncelikli kılmaktır; fedakârlığın en yüksek mertebesi.

İşte bu ulvi fedakârlık, İslam toplumunu ayakta tutan çelikten bir bağdır. İslam, ferdî sorumluluğu esas alsa da, müminin tek başına bir adacık gibi yaşamasını değil, cemaat bilinciyle hareket etmesini emreder.

Birlik, kuvvetin kaynağıdır. Allah'ın ipine (Kur'an ve Sünnet'e) sımsıkı sarılmayı (Âl-i İmran Sûresi, 103) emreden ilahî buyruk, parçalanmayı ve tefrikayı kesin bir dille yasaklar.

Müminler bir bedenin uzuvları gibidir; bir uzuv acı çektiğinde tüm beden bu acıyı hisseder. (Buhârî, Edeb, 27)

Bu benzetme, sadece bir duygusal bağlılığı değil, aynı zamanda pratik bir dayanışmayı, yani hayatın her alanında karşılıklı fedakârlığı şart koşar.

Fedakâr bir kalp, bencilliğin ve nefsani arzuların dar sınırlarını aşar.

Bu kalbin sahibi, zamanını, malını, bilgisini ve enerjisini sadece kendi dünyası için değil, daha büyük ve ebedi bir gaye, yani Allah'ın rızası ve İslam'ın yücelmesi için sarf eder.

Bu topluluk, kendi rahatından feragat ederek başkalarının imanını, hidayetini ve huzurunu önemser.

Zorluklarla mücadelede geri adım atmaz, zira bilir ki cennet kolaylıkla kazanılmaz.

Birey bu hakikati idrak ettiğinde, kendini İslam davasının fedakâr kafilesinin bir parçası olarak görmeye başlar.

O, sadece bir inanan değil, kendinden önce gelenlerin adanmışlığını omuzlayan, bu ulvi görevi gelecek nesillere taşımak için kendi payına düşeni yapmaya azmeden bir dava adamıdır.

İslam davası, fedakâr ruhların omuzlarında yükselmiş ve ancak bu ruh devam ettikçe varlığını sürdürecektir.

Unutulmamalıdır ki, gerçek imanın derinliği, kalbin ilahî davaya neyi ve ne kadarını feda edebileceği ile ölçülür.

Sen de bu fedakâr topluluğun ayrılmaz bir parçasısın.

Hayatını bu yüksek gaye ile anlamlandırmak ve bu uğurda neyini ortaya koyabileceğini düşünmek, artık senin vicdanının meselesidir…

Kur'an'a Sadakat: İman ve Ümmetin Yüce Mimarisi

İnsan ruhunun derinliklerinde yatan aidiyet ve bağlılık arayışı, fıtratın en temel çağrılarındandır.

Bu çağrı, sadece kan bağının dar sınırlarını aşan, manevi bir kök salma ihtiyacını işaret eder.

İslam, bu yüce arayışa, en kâmil cevabı, Kur'an ve Sünnet ekseninde inşa ettiği muazzam bir "sadakat mimarisi" ile sunar.

Zira İslam davası, sıradan bir topluluk olmanın çok ötesinde, her bireyin ilahî bir ahitle bağlandığı, sadece bu dünyayı değil, ebedi hayatı da kapsayan bir Ümmet yapısıdır.

Müslüman'ın kimliği, öncelikle ve nihayetinde, yegâne kaynağı ve hayat rehberi olan Kur'an-ı Kerim'e olan sarsılmaz sadakatinde billurlaşır.

Bu sadakat, kuru bir iddiadan ibaret değil, hayatın her cephesinde tezahür eden bir eylem, bir duruş ve bir adanmışlıktır.

Allah'ın kelamına gösterilen bu bağlılık, imanın sigortası, amellerin mihenk taşı ve ahirette kurtuluşun yegâne anahtarıdır.

Nitekim Kur'an, müminleri, ***"Allah'ın ipine sımsıkı sarılın ve dağılıp ayrılmayın"*** (Âl-i İmrân Sûresi, 103) emriyle, tevhidin ana çatısı altında toplanmaya çağırır.

Bu ilahî bağa sadakat göstermek, bireysel kurtuluşun yanı sıra, Ümmetin bekası için de hayati öneme sahiptir.

Bir mümin için iman kardeşliği, biyolojik kardeşliğin sınırlarını aşan, ebedi bir bağdır.

"Mü'minler ancak kardeştirler." (Hucurât Sûresi, 10) düsturu, bu manevi ailenin temelini atar.